

DIRBACH JÓZEF (1872-1940)

Urodził się 17 lutego 1872 roku w Bralinie w powiecie sycowskim w rodzinie chłopskiej. Syn Józefa i Anieli z Ziętkowskich. Po ukończeniu szkoły elementarnej podjął naukę w gimnazjum w Kępnie, a kontynuował we Wrocławiu. 3 czerwca 1892 roku uzyskał świadectwo maturalne. Następnie rozpoczął studia medyczne na Uniwersytecie Wrocławskim. W styczniu 1897 roku zdał państwowy egzamin lekarski. 1 lutego podjął pracę jako asystent na oddziale chirurgicznym w szpitalu Bonifratrów we Wrocławiu. W roku następnym doktoryzował się. 1 lipca 1900 roku objął stanowisko dyrektora i ordynatora oddziału chirurgicznego Szpitala Miłosierdzia w Marysinie. 30 grudnia 1914 roku trafił do wojska niemieckiego, przez pierwszy rok był szefem i ordynatorem w Marysinie, jednocześnie pełnił funkcję naczelnego chirurga w szpitalu wojskowym w Gostyniu. Od stycznia 1917 roku był ordynatorem stacji chirurgicznej w Lesznie i Rawiczu, w czerwcu został przeniesiony do szpitala nr 122 i brał udział w walkach na froncie francuskim i belgijskim.

Od maja do grudnia 1918 roku był lekarzem przy kompanii sanitarnej nr 24. W grudniu 1918 roku powrócił do Marysina. Do oddziałów powstańczych wstąpił ochotniczo; 10 stycznia 1919 roku zorganizował w Marysinie szpital wojskowy, do którego przyjmowano pierwszych rannych powstańców z Grupy „Leszno”, walczących pod Lesznem i Rawiczem. Osobiście, bezpośrednio na polu walki udzielał pomocy rannym; pomógł przygotować punkt sanitarny w Drobninie (dr Weiss).

Przyczynił się do wysłania z Poznania kolumny dezynfekcyjnej do szpitala w Miejskiej Górze, dzięki czemu zapobiegł szerzeniu się epidemii duru plamistego. Organizował pomoc lekarską dla rannych w Kołaczkowicach. Od 7 kwietnia do 18 maja 1920 roku był ordynatorem szpitala wojskowego w Ostrowie Wielkopolskim. 19 maja został mianowany dowódcą szpitala w Kościanie. Stanowisko to zajmował do 6 października 1921 roku. Przez trzy kolejne miesiące był kierownikiem referatu rent przy Powiatowej Komendzie Uzupełnień, jednocześnie zaopatrywał kwaterującą tam kadrę 55. pułku piechoty. W lipcu 1922 roku w stopniu kapitana przeniesiony został do rezerwy. Pozostał w Kościanie, gdzie prowadził prywatną praktykę lekarską. Był radnym miejskim, działał społecznie w PCK i harcerstwie. 8 lutego 1924 roku awansowano go na stopień majora. We wrześniu 1939 roku jako ochotnik brał udział w obronie Warszawy, a po jej kapitulacji zamieszkał w Radomiu.

Z małżeństwa z Jadwigą Michalską pozostało czterech synów: Marcelli (ur. 1901), Marian (ur. 1901), Witold (ur. 1904) i Olgierd (ur. 1921).

Zmarł nagle 16 czerwca 1940 roku w Radomiu. Tam też został pochowany.

Był odznaczony Medalem 3 Maja. Awansowany do stopnia podpułkownika.